

вирваше, че победата ще я бъде с българите.

Отново, както по времето на Крума, се повтаряше вечният ~~духът на~~ двубой: старостта, се противопоставяше на младостта, силата на правдата, храбростта на златото.

Разгневен от упоритата съпротива на Овеч и Преслав, Исак Ангел отмина ^{напуцали кулите си,} по-малките крепости, чинто защитници скачали като елени по височините и като диви кози се катерели по стръмнините, но избягвали да влезат в ръкопашен бой. Той бе решил на всяка цена да превзема Търново.

Бавно ^{древния} напредваше византийската армия по ~~изяри~~ широк и удобен път към българската столица. Начело се движеше цялата ромейска конница, с вождове Мануил Камица и Исак Комнин, зетя на севастократор Алексей. Следваше пехотата сред която беше сам императорът с братя си Алексей, подире им идеше несметно число обсадни машини, обоза, а за охрана на последните части бяха отрядите на севастократор Иоан Дука, чичо на императора.

Търново бе обсаден.

Изтръпна цялата българска земя. И от всякъде се притече помощ на Асена. Ако куманите не могат да минат Истрия, то новите съюзници на Асена бродниците руси, които обитаваха ^{От} ~~Истрия~~ Истрия, пращат своите дружини. ^{От} Долна земя тръгват доброволци и наближават, в усилен поход, пределите на свободната родина.

В Цариград чакат всеки миг да чуят вест, че Търново е паднал.

Не беше ли прославения ^{т велик съдия} Ницета Хониат, ~~който~~ държал вдъхновено слово пред императора, преди той да потегли с войските си към България? Не беше ли ~~предрекъл~~ му пожелал: "денем слънцето да не го пали, нито месецът нощем, ръката му да изпитат всички негови врагове и всички които го мразят да станат като пяна пред лицето на вятъра...".

Ала обсадата продължаваше, враговете не се превръщаха на пяна, а